

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.785 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers dienden op 11 september 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van hun dochter, die als EU-werknemer in België gevestigd is, op grond van artikel 40 § 3 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 september 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing en dit voor een bijkomend onderzoek. Deze

beslissing werd aan verzoekers afzonderlijk betekend op 4 december 2007 en 4 januari 2008 met de mededeling dat zij een aantal documenten niet hadden overgemaakt:

"(...) 6. Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte. (...)"

Op 11 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de – identieke – bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

"Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn:

Betrokkene heeft onvoldoende bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst. Een verklaring op erewoord wordt niet aanvaard."

2. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel werpen verzoekers de schending op van artikel 40 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Verder stellen verzoekers niet te begrijpen wat bedoeld wordt met artikel 42 lid 3 van de Vreemdelingenwet zoals vermeld in de bestreden beslissing. Vermits artikel 42 lid 3 van de Vreemdelingenwet het niet heeft over bewijzen met betrekking tot onvermogenheid in het land van herkomst dient de beslissing te worden vernietigd. De administratie kan niet zomaar voorwaarden toevoegen aan de wettelijke bepalingen.

Verzoekers werpen de schending op van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit en stellen niet onder het toepassingsgebied van dit artikel te vallen. De Raad stelt vast dat verzoekers inderdaad niet onder artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit ressorteren. Het is de Raad evenwel niet duidelijk waarom verzoekers de schending van voormeld artikel opwerpen nu de bestreden beslissing hiervan geen gewag maakt.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing artikel 40 van de Vreemdelingenwet schendt daar zij als bijlage bij het verzoekschrift bewijs leveren geen eigenaar te zijn van onroerende goederen in hun land van herkomst door middel van een attest van de kadastrale ambtenaar te Kosice.

Verzoekers dienden een aanvraag tot vestiging in, in functie van hun dochter, op grond van artikel 40 § 3 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de bloedverwanten in opgaande lijn van welke nationaliteit ook, gelijkgesteld worden met de EG-vreemdeling zoals gedefinieerd in artikel 40 § 2, 1°, 2° en 3° van voornoemde wet, mits zij te hunnen laste zijn en zij zich met hem vestigen of komen vestigen. Verzoekers dienden aldus hun bloedverwantschap aan te tonen, evenals het feit dat zij ten laste zijn van hun dochter en dat zij zich bij hun dochter gevestigd hebben.

De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister van Binnenlandse Zaken bij de toetsing van de beoordeling van de vestigingsaanvraag. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Wat betreft het bewijs van ten laste zijn, vroeg verwerende partij met haar schrijven van 28 september 2007 om een 'bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte'. Verzoekers legden enkel een verklaring op eer van 27 augustus 2007 neer, geschreven door de zoon van verzoekers. De Raad wijst erop dat een verklaring op eer geen sluitend bewijs vormt van de effectieve onvermogenheid van verzoekers in het land van herkomst en dat verzoekers ter staving van hun vestigingsaanvraag geen andere stukken overmaakten aan het bestuur waaruit hun onvermogenheid in het land van herkomst zou kunnen blijken. De bestreden beslissing stelt dat verzoekers onvoldoende bewezen hebben onvermogen te zijn in het land van herkomst. Uit het voorgaande blijkt dat verweerder volledig terecht deze beslissing nam. Er is bijgevolg geen schending van artikel 40 § 3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de verwijzing van verzoekers naar het bij het verzoekschrift gevoegde attest van de kadastrale ambtenaar merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van dit document vragen verzoekers eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Dit stuk werd daarenboven niet aan verweerder overgemaakt ten tijde van de vestigingsaanvraag en was de verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet bekend, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden.

Wat betreft artikel 42 lid 3 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat dit artikel als volgt luidt: *"De beslissing betreffende de afgifte van de verblijfsvergunning wordt zo spoedig mogelijk genomen en uiterlijk binnen zes maanden na de aanvraag."* De Raad is van mening dat dit artikel duidelijk is en geen verdere verklaring behoeft, aangezien het enkel gaat om de periode waarbinnen een beslissing dient te worden genomen en dit artikel geen rechtsbasis van de bestreden beslissing vormt. De rechtsbasis is namelijk, zoals de bestreden beslissing vermeldt, artikel 49 van het Vreemdelingenbesluit.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.